ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

"Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,,

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΡΥΣ

(Περίληψις προηγουμένων)

Ἕνας γάλλος εὐγενὴς φθάνει μετεμφιεσμένος μὲ τὸν ἀκόλουθό του Λαιτρὺ στὸ πανδοχεῖο τοῦ Ἰσπανικοῦ χωριοῦ Ἀγγρέδα, ζητῶντας ν' ἀνακαλύψῃ τὸν πύργο τοῦ Δὸν Διέγου, ἀνθρώπου τρομεροῦ καὶ μυστηριώδους. Στὸν πύργο αὐτὸν ἔχουν ἀπαγάγει κι' ἔχουν κλείσει τὴν πεντάμορφη σενορίτα Δολόρα, τὴν ὁποίαν ὁ Γάλλος κόμης ἐγνώρισε καὶ ἀγάπησε τρελλὰ στὴ Μαδρίτη, ὑποσχεθεὶς σ' αὐτὴν προστασίαν κατὰ τῶν καταχθονίων σχεδίων τοῦ Δὸν Διέγου.

Μέσα στὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Τρουξίλλου, ἀνθρώπου ὑπούλου, κακούργου, ὁ κόμης διηγεῖται στὸν Λαντοὺ τὰ τῆς γνωριμίας του μὲ τὴν Δολόραν καὶ πῶς ὁ Δὸν Διέγος, ὅστις ἐπίσης ἐνδιαφέρετο γι' αὐτήν, ἔθεσε εἰς κίνησιν ἐναντίον του ἀνθρωπίνας καὶ διαβολικὰς δυνάμεις γιὰ νὰ τὸν ἐξοντώσῃ.

Κατόπιν γενομένης συζητήσεως περὶ τοῦ ξενοδόχου, στὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου ὁ κόμης ἀναγνώρισε ἕνα τῶν τεσσάρων δολοφόνων οἱ ὁποῖοι τοῦ εἶχαν ἐπιτεθῇ καὶ τὸν ἐπλήγωσαν βαρειὰ στὴ Μαδρίτη, τὸν προσκαλοῦν εἰς τὸ δωμάτιον διὰ νὰ τὸν ψαρέψουν. Τοῦ ζητοῦν κατ' ἀρχὰς πληροφορίας περὶ τῆς Στεφανίνης, ὑπηρετρίας τοῦ Δὸν Διάζ, ἀλλ' ἐμπίστου τοῦ κόμητος, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ τελευταῖος λέγει στὸν ξενοδόχο ὅτι εἶνε ἀναδεξιμιά του.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Ἔμορφη ;

— Σὰν Χερουβείμ.

Ὁ Τρουξίλλος ἔτρεμε ὁλόκληρος.

— Καὶ πῶς τὴν λένε ; ρώτησε τέλος κατασυγκινημένος.

— Στεφανίνην, εἶπε μὲ πλαστὴν ἀδιαφορίαν ὁ κόμης.

— Στεφανίνην ! Θεέ μου Παντοδύναμε ! Παναγία Παρθένος ! Μήπως κάνετε λάθος;

— Λάθος ; Ὄχι, νὰ πάρῃ ὁ διάβολος, τὴν λένε Στεφανίνη.

— Θεέ μου, αὐτὴ εἶνε ἡ γυναῖκα μου ! ἐταράλισεν ὁ Τρουξίλλος.

— Ἡ γυναῖκα σας ! εἶπαν μὲ μιὰ φωνὴ ὁ κόμης καὶ ὁ Λαντρύ. Ἀντήλλαξαν δὲ συγχρόνως βλέμμα συνεννοήσεως. Ἤλπιζαν νὰ εὕρουν τὴν Στεφανίνην, τὴν θαλαμηπόλον τῆς Δολόρας, μὲ τὴν πλαστήν των ἱστορίαν, ἀλλὰ δὲν ἐφαντάζοντο πὼς θὰ ἦταν καὶ γυναῖκα τοῦ Τρουξίλλου.

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ κόμης ἔσπευσε νὰ μάθῃ περισσότερα :

— Ἡ ἀναδεξιμιά μου εἶνε γυναῖκα σας ; εἶπε στὸν Τρουξίλλο, μὲ σοβαρὸ ὕφος. Μήπως κάνετε λάθος, φίλε μου ; Γιατὶ ἐκεῖ κάτω στὴν Μαδρίτη μοῦ εἶπαν πὼς ἡ Στεφανίνη ἔχει παντρευθῆ τὸν θαλαμηπόλο κάποιου δόν... Λουΐγγο... δὸν Ἐρρίκου... δόν...

— Δὸν Διέγου Διάζ τῆς Οὐέρτης ! φώναξεν ὁ Τρουξίλλος, ὁ ὁποῖος ἔπεσε στὴν παγίδα.

— Ναί,ναί, κύριε,συνέχισεν ὁ Τρουξίλλος. Διέγος Διάζ τῆς Οὐέρτης. Κ' ἐγὼ εἶμαι ὁ θαλαμηπόλος του, ὁ σύζυγος τῆς Στεφανίνης. Πρὸ ἓξ ἑβδομάδων ἀκόμη ἤμουν στὴν ὑπηρεσία του.

— Μὰ αὐτὸ εἶνε μιὰ θαυμασία σύμπτωσις ! ἐφώναξεν ὁ κόμης. Αὐτὸ δὲν τὸ ἐπερίμενα ποτέ, ποὺ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ! Ἀφοῦ ὅμως εἶνε ἔτσι τὶ κάθεσαι, κύρ' Τρουξίλλε. Φώναξε λοιπὸν τὴν ἀναδεξιμιά μου, ποθῶ νὰ τὴν ἀγκαλιάσω καὶ νὰ τὴν φιλήσω στὰ δροσερά της μάγουλα.

Ὁ Τρουξίλλος ἐστέναξε μὲ λύπη.

— Νομίζετε, εἶπε, πὼς μένω μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκα μου ;

— Μὰ φυσικά, ἔτσι πρέπει νὰ εἶνε.

— Καὶ ὅμως ἡ Στεφανίνη δὲν μένει μαζύ μου. Μένει στὸν πύργο δ' Ἀγρέδα.

Ἡ καρδιὰ τοῦ κόμητος ἄρχισε νὰ χτυπῇ.

— Μένει στὸν πύργο ; ρώτησε.Γιὰ ποιὸν πύργο μοῦ μιλᾶς,ἀγαπητέ μου κάπηλε ; Ἔχεις κινένα πύργον ;

—Ὁ πύργος δὲν εἶνε δικός μου,ἐστέναξεν ὁ Τρουξίλλος.Ἀνήκει στὸν πρώην κύριό μου, τὸν δὸν Διέγον Διάζ κι' ἐκεῖ βρίσκεται ἡ Στεφανίνη.

— Ἄ, ἐννοῶ, θὰ εἶνε θαλαμηπόλος τῆς συζύγου τοῦ Δὸν Διέγου.

— Τῆς συζύγου του ὄχι. Τῆς μελλούσης συζύγου του.

— Ἄ, ἔτσι ; τότε στεῖλε λοιπὸν νὰ τὴν φωνάξῃς νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

— Ὄχι ! φώναξε ἀπότομα ὁ ξενοδόχος.

— Πῶς ! ὄχι ;

— Μὰ θ' ἀνησυχοῦσε...

— Θ' ἀνησυχοῦσε στὴ στιγμὴν ποὺ ἔρχεται ὁ νουνός της καὶ τῆς φέρνει τόσα χρήματα...

— Ὄχι γι' αὐτό, ἀλλὰ ἡ Στεφανίνη ἔχει ὁρκισθεῖ νὰ μὴν περάσῃ ποτὲ τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ.

— Μπᾶ, γιὰ τὸ Θεό, μήπως ἔχετε μαλλώσει.

— Ναί, ἔχουμε μαλλώσει τρομερά ! φώναξε ὁ Τρουξίλλος, ἀφήνοντας νὰ πέσῃ τὸ πρόσωπό του μέσα στὰ χέρια του.

— Τί μοῦ λές ; Πρὸς Θεοῦ !

— Ναί, ὕστερα ἀπὸ ἕξη μηνῶν εὐτυχισμένη συζυγικὴ ζωή...

— Ἀλλοίμονο. Τώρα καταλαβαίνω γιατὶ φαίνεσαι τόσο λυπημένος...

— Ἀπελπισμένος δὲ λέτε καλλίτερα ! Ξέρετε τὴν ἀγαπῶ, τὴν λατρεύω, τρελλαίνομαι γι' αὐτή...

— Ὡστόσο ὅμως θὰ ἔφταιξες κάπως γιὰ νὰ μαλλώσετε.

— Κάτι ἀσήμαντα, μηδαμινὰ πράγματα ἦσαν ἡ αἰτία... Ὤ, Κύριέ μου, ἂν τολμοῦσα νὰ σᾶς ἔβαζα νὰ μᾶς συμβιβάσετε...

— Εἶμαι πρόθυμος γι' αὐτό, φίλε μου, καὶ φαντάζομαι πὼς εἶμαι ὁ μόνος ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ τὸ κατορθώσω...

— Θὰ τὸ κάνετε, τὸν διέκοψε ὁ Τρουξίλλος, ἀλλὰ ὄχι, εἶνε ἀδύνατο...

— Γιατὶ ἀδύνατο ;

— Γιατὶ γιὰ νὰ μᾶς συμφιλώσετε θὰ ἔπρεπε νὰ δῆτε τὴ γυναῖκα μου.

— Θὰ τὴ δῶ· μεῖνε ἥσυχος καὶ μάλιστα ἀπόψε· δεῖξε μου μόνο τὸ δρόμο τοῦ πύργου.

Ὁ ξενοδόχος ὕψωσε τοὺς ὤμους του καὶ εἶπε :

— Τοῦ Πύργου ! μὰ νομίζετε, κύριέ μου, ὅτι μπορεῖ νὰ μπῇ ὁποιος θέλει κεῖ μέσα ;

Ὁ κόμης δάγκασε τὰ χείλη του.

— Μὰ τί εἶν' αὐτὸς ὁ πύργος ; Φυλακή, κρυψώνας, φρούριο ;

— Πάνω κάτω. Τὶ τὰ θέλετε ὅμως : Ὁ Δὸν Διάζ ἔχει πολλοὺς λόγους νὰ δυσπιστῇ στοὺς ξένους.

— Θὰ εἶμουν περίεργος νὰ τοὺς μάθω...

— Ἅμα σᾶς τοὺς ἔλεγα θὰ μαθαίνετε ἀμέσως γιὰ ποιὸ λόγο μάλλωσα μὲ τὴ Στεφανίνη. Οἱ δυὸ αὐτὲς ὑποθέσεις εἶνε μιὰ καὶ μόνη.

— Μὰ μὲ κάνετε νὰ ἀνησυχῶ· ξενοδόχε μου.

— Νὰ λοιπὸν, εἶπε ὁ Τρουξίλλος. Σᾶς τοὺς λέω γιατὶ ἔχω ἐμπιστοσύνη σ'ἐσᾶς κύριε.Τὸ κάτω κάτω εἶστε ἀνάδοχος τῆς γυναικός μου, δηλαδὴ φίλος...

—Σχεδὸν συγγενής,εἶπε ὁ κόμης.

— Γι' αὐτὸ δὲ δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ τίποτε.

— Τίποτε βέβαια.

Ὁ Τρουξίλλος γέμισε ἕνα ποτῆρι καὶ τὸ ἄδειασε ὡς στὸν πάτο.

— Πρῶτα πρῶτα πρέπει νὰ μάθετε, εἶπε, ὅτι ἀπὸ μικρὸ παιδὶ εἴμουν ὁ ἔμπιστος, τὸ δεξὶ χέρι τοῦ δὸν Διέγου Διάζ. Ἡ μητέρα μου ἦταν παραμάνα του καὶ μεγαλώσαμε μαζί. Δὲν εἶχε μυστικὰ γιὰ μένα κι'ἐγὼ πάλι καὶ στὴ φωτιὰ νὰ μοῦ ἔλεγε νὰ πέσω, θὰ ἔπεφτα εὐχαρίστως.

— Ἡ ἀφοσίωσις σου αὐτὴ σὲ τιμᾷ, παρετήρησε ὁ κόμης.

— Ἔμενα λοιπόν, ἐξακολούθησε ὁ ξενοδόχος, στὸ μέγαρό του στὴ Μαδρίτη ὅταν μιὰ μέρα, ὁ ὁμογάλακτος ἀδελφός μου μοῦ εἶπε: Περές,φίλε μου—Περὲς εἶνε τὸ μικρό μου ὄνομα—Περές, δὲ μπορεῖς νᾶσαι, παιδί μου, αἰωνίως στὴν ὑπηρεσία μου· πρέπει νὰ σκεφθοῦμε γιὰ τὴν ἀποκατάστασή σου. Λοιπόν, τὸ ξενοδοχεῖο δ' Ἀγρέδα πουλιέται. Τὸ ἀγοράζω καὶ στὸ χαρίζω.

Ἀκούοντας ἐγὼ τὰ λόγια του αὐτὰ ἔμεινα σὰν ἀπολιθωμένος.

— Τὸ ξενοδοχεῖο δ' Ἀγρέδα ; εἶπα. Μὰ αὐτὸ εἶταν τ' ὄνειρό μου ποὺ δὲν τολμοῦσα νὰ τὸ φανερώσω.

— Στὸ χαρίζω, μοῦ ξανάπε ὁ δὸν Διάζ, ἀλλὰ μὲ μιὰ συμφωνία.

— Διατάξατε, κύριε μου !

— Ὑπάρχει στὴ Μαδρίτη, ἐξακολούθησε ὁ δὸν Διάζ, κάποιος ξένος ποὺ προσπαθεῖ νὰ προσελκύσῃ τὴ μνηστή μου.Ὁ ξένος αὐτὸς λέγεται Λέλιος κ' ἡ παρουσία του ἐδῶ μοῦ φαίνεται πολὺ ὕποπτη. Θὰ μποροῦσα νὰ ἐνεργήσω νὰ τὸν συλλάβουν, γιατὶ εἶμαι βέβαιος πὼς συνωμοτεῖ, ἀλλὰ ἡ ἀνάκρισις θὰ ἔπαιρνε ἔτσι πολὺ μάκρος. Ἀπάλλαξέ με ἀπὸ τὸ ξανθὸ αὐτὸ ξένο γιατὶ ἀρέσει στὴ Δολόρα καὶ πρέπει νὰ πεθάνῃ.

— Διάβολε ! τὸν διέκοψε ὁ κόμης, ὁ κύριός σου εἶνε ἄνθρωπος φρόνιμος. Νὰ σοῦ πῶ ὅμως τὴν ἀλήθεια ; Ἐκεῖνο ποὺ σὲ συμβούλευσε νὰ κάνῃς στὴν πατρίδα μου λέγεται δολοφονία.

Ὁ Τρουξίλλος πετάχτηκε ἀπὸ τὴ θέση του, καὶ κρύος ἱδρωτας πλημμύρισε τὸ ἡλιοψημένο του πρόσωπο.

— Ὄχι, εἶταν μονομαχία, ἀπάντησε μὲ βραχνὴ φωνή.

— Μπᾶ, ἀλήθεια ;

— Παραφύλαξα ἕνα βράδυ τὸν κύριο Λέλιο καθὼς ἐγύριζε σπίτι

Τὴν ἀπήγαγον μία νύκτα

του καὶ μὲ μιὰ τυχαία πρόφαση τὸν ἐπροκάλεσα...

— Μπᾶ, μόνος σου εἶσουν ;

— Ὁλομόναχος.

Ὁ κόμης ἔκρυψε ἕνα χαμόγελο, μὰ ὁ Λαντρύ, λιγώτερο κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του, μ' ἕνα πήδημα ἦρθε καὶ κάθησε ἀπέναντι στὸν ξενοδόχο τὸν ὁποῖο ἐκοίταζε στὰ μάτια.

— Καὶ ἔπειτα ; τὸν ἐρώτησε μὲ τραχύτητα.

— Ἔπειτα ; τραύλισε ἐκεῖνος, ἔπειτα πήραμε τὶς θέσεις μας κι' ἄρχισε ἡ μονομαχία. Ὁ ξένος, τὶ νὰ σᾶς πῶ, πάλαιψε σὰ λεοντάρι, μὰ στὸ τέλος ἀναγκάστηκε νὰ ὑποχωρήσει...μπροστὰ σὲ μένα.

— Μπροστὰ σὲ σένα μόνο ;

— Βέβαια !

Ἡ γροθιὰ τοῦ Λαντρὺ ἔπεσε τότε μὲ θόρυβο ἀπάνω στὸ τραπέζι...

— Μὰ τοὺς Ἁγίους Πάντας, φώναξε, εἶσαι ἕνας...

Ἕνα ὅμως βλέμμα τοῦ κυρίου του τὸν συνεκράτησε κι' ἀποτελείωσε τὴ φράση του διαφορετικά :

— Εἶσαι ἕνας παλληκαρᾶς, εἶπε.

— Ἔτσι τώρα, ἐξακολούθησε ὁ κόμης, ἔγινες κάπηλος χάρις στὸ θάνατο τοῦ κυρίου Λέλιου.

— Μάλιστα, κύριε· ὅσο δὲ γιὰ τὸν ἀφέντη μου ἀπὸ τὸ φόβο του μήπως παρασυρθῇ ἡ μνηστή του σὲ νέους ἔρωτες τὴν ἀπομάκρυνε ἀπὸ τὴ Μαδρίτη καὶ τὴν ἔφερε διὰ τῆς βίας μὲ μερικοὺς ἀνθρώπους του στὸν πύργο του, ἐδῶ, στὴ δ' Ἀγρέδα.

— Ὅπου μὴ βλέποντας ψυχή, ἐξακολούθησε ὁ κόμης, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ἐρωτευθῇ κι' ἄλλη μιὰ φορά.

— Καὶ μάλιστα, εἶπε ὁ Τρουξίλλος, σὲ λίγες ὧρες γίνεται σύζυγός του...

— Πότε θὰ γίνει ὁ γάμος ;

— Μεθαύριο.

Ἕνα ρῖγος διέτρεψε τὸ σῶμα τοῦ κόμητος.

— Ἀπὸ ὅλα αὐτά, ἐξακολούθησε προσποιούμενος τὸν ἀτάραχο, δὲ μπορῶ νὰ καταλάβω ποιὰ σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ θανάτου τοῦ Δὸν Λέλιου καὶ τῶν σχέσεων σου μὲ τὴ γυναῖκα σου.

— Πολὺ στενὴ σχέσις, κύριε. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ξένος αὐτὸς ἔγινε ἀφαντος ἡ δόννα Δολόρα εἶνε ἀπαρηγόρητη καὶ ἡ γυναῖκα μου, ἡ ὁποία λατρεύει τὴν κυρία της, συμμερίζεται τὸ ἐναντίον μου μῖσος της.

— Ὥστε, δυστυχισμένε μου φίλε, ὅταν ξαναγύρισες κοντὰ της θριαμβευτὴς καὶ ἰδιοκτήτης πιὰ τοῦ καπηλείου ποὺ ὀνειρευόσουνα...

— Μοῦ ἔδειξε τὴν πόρτα, μὲ μεταχειρίστηκε σὰ δολοφόνο...

— Τὸ τρελλοκόριτσο ! Μὰ δὲν καταλαβαίνει ὅτι δὲν εἶνε κανεὶς δολοφόνος ἅμα σκοτώνει ἕναν ἄνθρωπο τίμια ; Ἄχ, καὶ τί δὲν θὰ τῆς ἔλεγα, ἂν τὴν εἶχα ἐδῶ κοντά μου, ἔστω καὶ γιὰ πέντε λεπτά. Πολὺ γλήγορα θὰ τὴν ἔκανα νὰ ξαναπέσῃ στὴν ἀγκαλιά σοῦ...

— Δυστυχῶς ! εἶπε ὁ Τρουξίλλος.

— Πρέπει νὰ βγάλω ἀπὸ τὸ μυαλό μου τὴν ἰδέα ὅτι θὰ ξαναδῶ τὴν βαφτισιμιά μου.

— Νὰ εἶταν τοὐλάχιστον ὁ Δὸν Διάζ στὸν πύργο ;

— Πῶς ; Ὁ δὸν Διάζ ἀπουσιάζει ;

— Ναί.Λείπει λίγες λεῦγες μακρυὰ ὅπου ἔχει κάποιαν ὑπηρεσία.

— Ὑπηρεσία κατασκόπου ! ἐσυμπλήρωσε ὁ ἀδιόρθωτος Λαντρύ. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν τὸν ἄκουσε ὁ Τρουξίλλος.

— Καὶ ὅταν ἐκεῖνος λείπει, ρώτησε ὁ κόμης, ποιὸς ἐπαγρυπνεῖ στὴ δεσποινίδα.

— Ὁ Δὸν Ἀντώνιο Παραβεδρᾶς καὶ πολυάριθμοι ὑπηρέτες ὁπλισμένοι ὡς τὰ νύχια, ποὺ ἔχουν διαταγὴ νὰ σκοτώνουν ἀνελέημονα κάθε ἄγνωστο ποὺ θὰ προσπαθοῦσε νὰ μπῇ μέσ' στὸ σπίτι. Μ' ἄλλους λόγους οἱ πόρτες δὲν εἶν' ἀνοιχτὲς γιὰ τον καθένα.

— Καὶ κάνουνε πολὺ καλά, ἀπάντησε ὁ κόμης ποὺ σηκώθηκε μὲ χασμουρητό, ἄλλα τώρα, ξενοδόχε μου, συγχωρᾶτε με γιατὶ εἶμαι κουρασμένος καὶ τὰ μάτια μου κλείνουνε...

Ὁ Τρουξίλλος ἔκανε ν' ἀποσυρθῇ, ἀλλὰ μόλις ἔφτασε στὴν πόρτα στριφογυρίζοντας τὸ καπέλλο του στὰ χέρια, εἶπε μπερδεμένα :

— Καὶ τὰ... χρήματα τὶ θ' ἀπογίνουν ;

— Γιὰ τὴν κληρονομία θέλεις νὰ πῇς ;

— Ναί.

Ὁ κόμης τοῦ ἔδειξε μιὰ χρηματοσακκοῦλα ἀρκετὰ βαρειά.

— Βλέπεις, τοῦ εἶπε, τὰ εἶχα ἕτοιμα.

Τὰ μάτια τοῦ Τρουξίλλου ἀστράψανε.

— Καὶ πόσα νᾶνε τάχα ; ρώτησε.

— Διακόσια φιορίνια ὁλλανδικά.

— Τί λέτε ;

— Μάλιστα, εἶπε ἀδιάφορα ὁ κόμης, καὶ φαντάζομαι ὅτι ἡ Στεφανίνη θὰ χαιρόταν πολὺ ἄμα τὰ ἔπαιρνε.

— Βέβαια, βέβαια, ἔκανε ὁ ξενοδόχος, δὲ μοῦ τὰ δίνετε...

— Ἀδύνατο, τὸν διέκοψε ψυχρὰ ὁ κόμης.

Καὶ κοιτάζοντας τὸ ἐκστατικὸ ὕφος τοῦ ξενοδόχου συλλογίστηκε:

—Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ τὰ καταφέρω νὰ μπῶ ἄποψε στὸν πύργο.

Ὁ Τρουξίλλος στάθηκε ζαλισμένος γιὰ λίγο. Τὸ χρυσάφι καὶ τὸ κρασὶ τοῦ εἶχαν θολώσει τὸ μυαλό.

— Πῶς, ψιθύρισε, ἀρνεῖσθε νὰ μοῦ ἐμπιστευθεῖτε αὐτὰ τὰ χρήματα ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ΤΑΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,
ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΕΣ, ΦΘΗΝΟΤΑΤΕΣ
Ὁ Τόμος δραχ. 12

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ Βίσμαρκ δεσμευόμενος

Ὑπάρχει συνήθεια στὴ Γερμανία κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ νὰ δοκιμάζεται ἡ στερεότης τοῦ δεσμοῦ τῆς πρώτης θημωνιᾶς σὲ κάθε ξένο πρόσωπο πρὸς τοὺς θεριστὰς ποὺ θὰ περνοῦσε περαστικὰ ἀπὸ τοὺς ἀγρούς. Κάποτε ὁ Βίσμαρκ, ἀγνοῶν τὸ ἔθιμο αὐτό, διήρχετο πεζὸς κάποιον ἀγρό, ὅταν δώδεκα ὡς δεκαπέντε θερίστριες ἔπεσαν ἀπάνω του καὶ πρὶν νὰ προφτάσῃ νὰ πῇ λέξη τὸν ἔδεσαν στερεώτατα. Σὲ λίγο ὁ αἰχμάλωτος ἀπελευθερώθηκε καὶ ἔμαθε την αἰτία τῆς δεσμεύσεως του. Ἡ ἀπάντησις του εἶταν ἕνα χρυσὸ ἑκατόφραγκο στὶς θερίστριες καὶ ἕνα βαρελάκι μπύρα στοὺς θεριστές.

***

Τὰ ὀστᾶ τοῦ Βολταίρου

Κατὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν τὰ ὀστᾶ τοῦ Βολταίρου, τοῦ φιλοσόφου ἐκείνου καὶ προδρόμου τῆς μεγάλης αὐτῆς κοινωνικῆς μεταβολῆς μετεφέρθηκαν μετὰ τιμῶν εἰς τὸ Πάνθεον τῶν Παρισίων. Ὅταν πάλιν, κατὰ τὴν παλινόρθωσιν τῶν Βουρβώνων τὸ κτίριον ἀπὸ ναὸς τῆς Δόξης, ἀπεδόθη καὶ πάλιν εἰς τὴν θρησκείαν, μερικοὶ φανατικοὶ βασιλόφρονες διεμαρτύροντο ὅτι ἡ κόνις τοῦ ἀθέου Βολταίρου μιαίνει τὸν ἱερὸν ναόν.

Ἡ λύσις τοῦ ζητήματος ἀνετέθη εἰς τὸν Λουδοβῖκον τὸν 18ον ὅστις ἐν προκειμένῳ ἔδωσε πολὺ ἔξυπνη ἀπάντησι :

— Μὴν τύχῃ καὶ βγάλετε τὸ ὀστᾶ ἀπὸ τὸ Πάνθεον. Ν' ἀφήσετε τὸ Βολταῖρο ἐκεῖ ποὺ βρίσκεται. Ἡ μεγαλείτερη του τιμωρία εἶνε ν' ἀκούῃ κάθε πρωῒ κι' ἀπὸ μιὰ λειτουργία !

Μετὰ χρόνια ὅμως μερικοὶ βάρβαροι φανατικοὶ διεσκόρπισαν τὰ λείψανα τοῦ μεγάλου φιλοσόφου στοὺς δρόμους.

***

Ἡ ζωὴ τοῦ αὐτοκράτορος

Τὸ 1853 ὁ τότε τσάρος Νικόλαος ταξείδευε σιδηροδρομικῶς. Ἡ ἁμαξοστοιχία ὅμως ἐπήγαινε πολὺ ἀργά. Ὁ αὐτοκράτωρ ἀνυπόμονος νὰ φτάσῃ στὸ τέρμα τοῦ ταξειδιοῦ του προσκαλεῖ ἕνα ὑπουργὸ ποὺ τὸν συνώδευε καὶ τὸν ρωτάει γιατὶ πηγαίνουν τόσο ἀργά, ἐνῶ αὐτὸς τὸν εἶχε βεβαιώσει πὼς θὰ πήγαιναν γρηγορώτερα.Ὁ ὑπουργὸς ἀπάντησε ὅτι κι' ὁ ἴδιος ἀπορεῖ, γιατὶ ἀκριβῶς τὴν ἴδια γραμμὴ μὲ τὴν ἴδια μηχανὴ εἶχε διατρέξῃ κι' αὐτὸς πρὸ ἡμερῶν πολὺ ταχύτερον καὶ ὅτι τώρα εἶχε παραγγείλῃ στὸ μηχανικὸ ν' ἀναπτύξῃ μεγαλειτέρα ταχύτητα, ἀλλὰ αὐτὸς ἠρνήθη νὰ ὑπακούσῃ.

— Νὰ τοῦ πῆτε ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ τὸ διατάσσει.

Ἡ διαταγὴ μεταβιβάζεται ἀλλὰ τὸ ταξεῖδι δὲν ἐπιταχύνεται. Ἐπαναλαμβάνεται ἡ διαταγή, ἀλλὰ τίποτε.

Στὸν πρῶτο σταθμὸ καταγανακτισμένος ὁ αὐτοκράτωρ διατάσσει νὰ προσαχθῇ ὁ μηχανικὸς καὶ τὸν ἐρωτᾷ γιατὶ ἐνῷ πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ ὑπουργὸς διέτρεξε πολὺ ταχύτερα τὴν γραμμὴ αὐτή, τώρα ἡ ἁμαξοστοιχία κινεῖται σὰν χελώνα.

— Εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνο νὰ τρέχῃ ἡ ἁμαξοστοιχία, ἀπαντάει ἀπαθὴς ὁ μηχανικός.

— Καὶ πρὸ ἡμερῶν δὲν ἦτο τάχα ἐπικίνδυνο ὅταν ταξείδευε ὁ κύριος ὑπουργὸς ; ἐρωτᾷ ὁ αὐτοκράτωρ.

— Ναί, ἀλλὰ ὑπουργοὺς ἔχει πολλοὺς ἡ Ρωσσία, ἐνῷ αὐτοκράτορα ἕνα καὶ μόνο !... ***

Ἀπόψεις ποιητοῦ

Ὁ ἐκδότης μιᾶς ἐφημερίδος τῆς Βοστώνης εἶχε γράψει πρὸς τὸν μεγάλον Ἄγγλον ποιητὴν Ρυβέρτον Μπράουνιγκ μία ἐπιστολὴ διὰ τῆς ὁποίας τοῦ προσέφερε 150 λίρες στερλίνες (ποσὸν παροιμιῶδες γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη) γιὰ νὰ γράψῃ ἕνα ποίημα. Ὁ ποιητὴς ἀρνήθηκε νὰ δεχθῇ τὴ μεγαλόδωρη προσφορὰ διὰ τῆς ἑξῆς ἐπιστολῆς :

«Ἂν μποροῦσα νὰ γράφω μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, θὰ ἐλάβαινα ὑπ' ὄψει μου τὴν αἴτησίν σας. Ἀλλὰ δὲ μπορῶ. Ἓν ἄλλο ἀγγλικὸ φύλλο μοῦ προσέφερε ἐσχάτως ἕνα πολὺ μεγάλο χρηματικὸ ποσὸ κι' ὅταν ἀρνήθηκα μοῦ προσέφερε ἀκόμη μεγαλείτερο. Ὁ ἐκδότης τότε μοῦ ἔστειλε μιὰ συναλλαγματικὴ ἀσυμπλήρωτη γιὰ νὰ γράψω σ' αὐτὴν ὅ,τι ποσὸν ἤθελα. Ἀλλὰ ἐγὼ τὴν ἔστειλα κι' αὐτὴν πίσω. Δὲ μοῦ φαίνεται σκόπιμο νὰ γράφω σ' ἐφημερίδες. Ὅταν βγάλω κανένα βιβλίο καὶ ἀγορασθεῖ, τότε θὰ βεβαιωθῶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι θέλουν νὰ διαβάζουν τὰ ἔργα μου.Ὀτανόμως μὲ βρίσκουν κάθε μέρα σεὶς ἐπιφυλλίδες τῶν ἐφημερίδων, μοῦ φαίνεται σὰν νὰ παρουσιάζωμαι ἀπρόσκλητος στὸ κοινόν».

*

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Ὁ Ἐλευθέριος Γιαννακέλης δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὸ Περιοδικόν μας. Ἄνευ μάλιστα ἐντολῆς τῆς διευθύνσεως ἐνέγραψε συνδρομητὰς καὶ κατεχράσθη τὸ ἀντίτιμον, δι' ὅπερ καὶ ἐμηνύθη. Τὸ ζήτημα τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου πρὸς τοὺς ἐξαπατηθέντας θὰ κανονισθῇ ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως.